

villing hi det Blaa, saaledes at vi ikke have mindste Sikkerhed for, hvorledes den, naar den engang er givet, vil blive anvendt. Den høitærede Conseilspræsident har givet en Erklæring, som ogsaa jeg for mit Vedkommende finder meget tilfredsstillende, men det er, som det førnævnte ærede Medlem gjorde opmærksom paa, ingenlunde afgjort, at det vil staae i den høitærede Conseilspræsidents Haand at indfri denne Erklæring. Efter at have udmalet dette, erklærede dernæst det ærede Medlem, at det af mig optagne Forslag havde bragt ham i en vis Forlegenhed og gjort hans Stilling endnu mere vanskelig; men det Mødsatte har været Tilfældet med mig, idet netop dette Forslag har bragt mig ud af den Forlegenhed, hvori jeg var med at tage en Beslutning om, hvorledes jeg skulde stille mig til den foreliggende Sag. Det ærede Medlem har saa klart og tydeligt sagt, hvad der ogsaa er Sandhed, at der i dette Dieblik i Folketirken staaer to aldeles stik modsatte Partier over for hinanden; men hvori bestaaer da egentlig Mødsætningen imellem dem? Den bestaaer i — og dette lægger jeg Vægt paa —, at det ene Parti siger: Folketirken har sin Forsatning i de bestaaende kirkelige Lovbestemmelser, og naar Grundlovens § 75 siger, at Folketirkens Forsatning skal ordnes ved Lov, kan der som Følge deraf ikke være meent, at der skal gives den en heel ny Forsatning, eftersom den allerede har en Forsatning, men kun, at denne ikke kan ordnes eller ombannes uden ved Lov, altsaa ved Samvirken mellem de forskjellige Dele, hvoraf Lovgivningsmagten bestaaer. Vi vare nu saa heldige at have en Kirkeminister, som vedkjendte sig denne Anskuelse, idet han, inden han blev kaldet til sin Ministerpost, havde udtalt, at han erkjendte, at Folketirken havde sin Forsatning i de bestaaende Lovgivningsbestemmelser; men den høitærede Minister føiede endnu til, at han ansaae det for ønskeligt og for sit Vedkommende for nødvendigt, at der blev ydet ham nogen Hjælp af Sagkyndige til at tage alle disse Lovgivningsbestemmelser un-

der Overveielse og Drøftelse, for at see, hvor mange af dem der endnu maatte være gjældende, og i hvilken Retning de nye Bestemmelser, hvortil der søltes Træng i Folketirken, skulde gaae. Under disse Omstændigheder var jeg bragt i en vis Forlegenhed med Hensyn til det Spørgsmaal, om jeg skulde stemme for en Bevilling til at yde Ministeren den forlangte Hjælp. Jeg turde ikke ret bestemme mig til at sige Nei, da det forekom mig, at det vilde være at støde denne Minister bort, som jeg, efter de af ham udtalte Betragtninger, ansaae det for et stort Held og en stor Lykke for Folketirken at have faaet; men overfor det nævnte Parti staaer et andet, det, som man har kaldet det høitirkelige, der siger: Grundlovens § 75 lover og bebuder, at der skal gives Folketirken en Forsatning; dette Løfte er ikke indfriet, og sølgelig er det et Overgreb, naar den verdselige Lovgivningsmagt, den bekjendelsesløse Rigsdag, befatter sig med at give kirkelige Love. Vi vide nu Alle — og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall) har idag saa klart udmalet det for os — hvilken Agitation, der i den sidste Tid er reist imod det Lovforslag, som er gaaet gjennem dette Thing og for Dieblirket hviler i det andet Thing, og det staaer temmelig klart for mig, at dersom dette Lovforslag falder, er det hovedsagelig af den Grund, at den Anskuelse seirer, som siger — og det er sagt høit og tydeligt — at den bekjendelsesløse Rigsdag ikke er berettiget eller competent til at vedtage saadanne Lovforslag; men dersom denne Anskuelse seirer, spørger jeg, hvad Sikkerhed vi da have for, at de 5000 Rd. ville blive benyttede paa den Maade, vi have tænkt os ved at bevilge dem? Det synes, at vi da for dem kunne vente os forelagt, ikke Lovforslag til kirkelige Reformers i frisindet Retning, men Forslag til en Kirkeforsatning og en Kirkerepresentation, som skulde træde i Rigsdagens Sted i kirkelige Spørgsmaal. Under disse Omstændigheder kunde jeg ikke være med til at stemme for Bevillingen, og det forekommer mig derfor at være en sær-